

ten, met eenig bontwork, op MATONABHEE, die zijn schoonzoon was, en eene zijner dochters ten vrouw had. De oude man had nog eene andere dochter bij zich, die hij insgelijks den grooten man aanbood, maar van hem niet aangenomen werd.

Wij bleven daar ter plaatse niet lang, want bij het zien stijgen van een grooten rook in 't zuiden, trokken wij terstond de rivier over, en namen onzen weg derwaards; wij bevonden toen dat de vrouwen zich eenige dagen te voren aldaar hadden opgehouden, maar ook weder vertrokken waren, en bij haar vertrek het mosch hadden in brand gestoken, dezen brand aanhoudende, veroorzaakte den rook, dien wij gezien hadden. 't Was nu laat in den achtermiddag geworden, wij bleven nogthans onzen weg vervolgen, in de streek der vrouwen; want 't spoor 't welk zij in het mosch achterlieten, was gemakkelijk te ontdekken. Nog geen groot ende wegs hadden wij afgelegd, toen wij eenen anderen rook, op een grooten afstand van ons af zagen, en terstond rigten wij onzen weg daar heen; dan niettegenstaande wij onze schreden verdubbelden, werd het elf uren in den nacht alvorens wij aan die plaats kwamen, daar wij tot ons bitter leedwezen bevonden, dat de vrouwen 'er den vorigen nacht hadden doorgebracht, en 's morgens bij haar vertrek het mosch in brand hadden gestoken, van 't welk den rook nog opging. Toen de Indianen bemerkten dat de vrouwen slechts een dag gaans van hun af waren, en zelden vergisten zij zich meer dan tien of twaalf mijlen daar in, namen zij voor niet te rusten, voor dat zij haar hadden ingehaalt. Wij bleven derhalven voordreizen, en
kwa.